VREM SĂ-L VEDEM PE DARIUS MILLER!

— “Wir wollen Darius Miller sehen”—

de Herbert W. Franke

Traducerea: A. Gartner

NU-ŞI PUTEA explica pe ce cale ajunsese fata la el în cameră. Managerul închiriase ultimul etaj al hotelului, totul era închis ermetic şi păzit.
Darius şedea la aparatul de antrenament, centura cu detectorul cardiac îl fixa de spătarul tare al scaunului, picioarele îi erau prinse în curelele pedalelor. Curba de efort de pe banda de hîrtie cerată a automatului de înregistrare arăta că de două ore muncise cu intensitate, dar pe fruntea lui nu se putea vedea nici cel mai mic strop de sudoare. De cînd intrase fata, angrenajele maşinii de antrenament se opriseră, mişcarea parcă îngheţase brusc. Darius îşi aţinti privirile asupra ei; era drăguţă, foarte drăguţă, ca modelele de pe coperţile revistelor ilustrate.
– Te admir, spuse fata. Tu eşti cel mai mare. Nici unul nu-i grozav ca tine, Darius Miller. Eşti fără pereche şi te iubesc.
Darius rămase nemişcat, nici nu clipi.
– Vino încoace, sărută-mă! îi ceru fata. Aici nu ne deranjează nimeni. Totu-i încuiat, nu-i aşa?
– Da, răspunse Darius.
Se apropie şi mai mult de el.
– Ei, hai odată, sărută-mă! Sau nu-ţi plac?
– Ba da, eşti drăguţă, spuse Darius.
Dar tot nu se urni.
Cîteva secunde fu linişte, aproape linişte, căci de afară, prin fereastra deschisă se auzea mare gălăgie: corurile fanilor cereau să-l vadă pe Darius Miller.
Fata trase cu urechea, se întoarse, se duse şi privi pe fereastră. În mase compacte, mulţimea se înghesuia în faţa intrării hotelului. Umpluseră întreaga stradă, circulaţia fusese deviată.
– Vrem să-l vedem pe Darius Miller! urlau fără întrerupere.
Fata trînti fereastra.
– Hai! zise. Ştiu doar că te ţin închis de săptămîni întregi în tabere de antrenament, cantonamente şi institute de experimentare. De cînd n-ai mai fost împreună cu oamenii? De cînd n-ai mai avut nici o femeie?
– Trebuie să mă antrenez, spuse Darius.
– Mă numesc Edda, explică fata. Ţi-am văzut toate jocurile. Eşti unic. Nimeni nu-i atît de puternic ca tine. Şi nici atît de iute. Cîte goluri ai băgat?
– Cincizeci şi nouă, anul ăsta, spuse Darius.

– M-am ţinut după tine din oraş în oraş. Am vrut o dată să te văd de aproape. Şi acum sînt aici. Fata veni lîngă el. Muşchii ăştia de necrezut... şi voi să-l apuce de braţ. Darius se retrase atît cît îi permiteau centurile. Edda îl privi descumpănită. Ei, hai, nu fi răutăcios. Pentru antrenament mai ai tot timpul. Meciul de azi după masă... ăştia doar nu-s adversari pentru tine.

– Vom învinge, da, vom învinge, spuse Darius. Cucerim cupa. Am luat pînă acum nouă cupe. Azi vine şi a zecea.

Edda îi urmări privirea.

– Ai toate cupele aici? Arată-mi-le! Vreau să le văd. Hai, arată-mi-le!

– Nu pot să mă dau jos, spuse Darius. Sînt prins în corzi.

Edda deschise catarama centurilor pectorale, apoi se aplecă şi dezlegă curelele pedalelor.

Darius coborî de pe scaun. Cu cunoscutul său mers legănat, se duse la telefon şi formă un număr.

– Ce faci? strigă fata, dar el o îmbrînci cu violenţă. Trase cu urechea. Se auzi un pîrîit şi apoi o voce.

Patru ore înaintea marelui eveniment. Consiliul era permanent în şedinţă. Telexurile băteau, pe displey-uri apăreau chipurile agenţilor care raportau.

– Aici postul 7, stadionul. Nimic deosebit. Doar chestiile curente. Au fost descoperite şi dezamorsate două bombe.

– Aici postul 3, Hotel Splendid. Ascultaţi, ar putea fi important. În clipa asta a sosit Raggadru. Ştiţi, hipnotizorul indian. A fost salutat de Spencer în persoană. Poate că vor să încerce cu hipnoza.

– N-au decît să încerce, zise Haimes, psihiatrul clubului.

Ceilalţi rîseră.

Preşedintele se întoarse spre medic.

– Ia zi, ce idee ţi-a venit, doc?

Medicul îşi drese glasul.

– Cu mijloace atît de banale ca laxative şi somnifere, nu mai e astăzi nimic de făcut. În această privinţă, adversarul a luat suficiente măsuri de protecţie. Dar...

– Aha, planul doping, întrerupse preşedintele.

– Da, confirmă medicul. Totu-i pregătit. Dacă pierdem jocul, cîştigăm la arbitraj. Am mituit experţii. Vor găsi produse interzise, vă garantez.

– Şi strategia? întrebă Bob pe antrenorul principal.
– Computerul a analizat ultimele jocuri şi a elaborat programul în consecinţă. Planul definitiv nu-l poate face decît după primele minute de joc. Apoi indicaţiile vor fi transmise jucătorilor pe calea undelor.
– Perfect, spuse preşedintele, răvăşind un teanc de biletele cu notiţe.
– Hank, cum stăm cu publicul?
Hank Mowli, un regizor de film şi televiziune, sări în picioare:
– Publicul ne urmează.
– Şi dacă se răzgîndeşte?
– Şefule, sîntem stăpîni pe instalaţia de amplificare. Dacă publicul nu-i destul de frenetic, punem banda cu aplauze şi strigăte. Sigur că sînt pregătite şi benzi cu fluierături şi huiduieli, pentru cazul că adversarul se dedă la porcării.
– Aţi mai exersat K.O.-uri şi leşinuri? Ultima dată, Larry a făcut impersia unei lebede muribunde.
– De data asta are să pară real - nu-ncape nici o îndoială -, l-am implicat şi pe medic. Comoţie cerebrală sau cîrcei, totul decurge perfect.
Preşedintele zîmbi mulţumit.
– O să meargă.
Se îndreptă spre Hartigan, juristul.
– Şi tu ce ai în vedere?
Juristul rîse.
– Toate garanţiile juridice au fost luate în seamă. Pentru cazul cel mai rău, am angajat un om care a fost pe vremuri campion la aruncarea cu ghioaga la ţintă. Are sarcina ca, spre sfîrşitul meciului, să zvîrle o sticlă de bere în capul unuia dintre jucătorii noştri. Pe chestia asta introducem un protest şi avem un atu. Dacă ceilalţi cîştigă, determinăm anularea jocului.
– Excelent! spuse Haimes.
În momentul acela sună telefonul interior. Bob ridică receptorul.
– Bob, la mine este o fată, ce să fac?
Darius ascultă cu atenţie, apoi spuse:
– Da, Bob. Desigur, Bob.
Apucă fata de braţ.
Edda ţipă:
– Mă doare.

Încercă să se elibereze, dar Darius o ţinea ca într-o menghine. Pînă la urmă, renunţă la orice rezistenţă. Părul i se ciufulise, rujul se întinsese. Nu mai arăta aşa de drăguţă.

Apoi, pe uşă se repeziră paznici, în frunte cu Bob.

– Ce cauţi aici, zdreanţă? ţipă el. Faţa îi era lividă de furie. Scoateţi-o de-aici!

Bărbaţii în uniforme cenuşii, cu emblemele roşii ale clubului, o înşfăcară pe Edda şi o tîrîră afară.

– Darius, tu stai şi munceşte mai departe, spuse Bob cu o voce blîndă. Îl ajută să se ridice iar în scaun şi-i fixă centurile. Mai ai o oră de lucru. Ştii doar, încheieturile trebuie să fie perfect dezanchilozate.

– Da, Bob, răspunse Darius şi începu să pedaleze.

Preşedintele ieşi din cameră şi încuie uşa. Paznicii stăteau afară şi ţineau strîns fata să nu fugă.

– Ce voiai de la el? întrebă Bob.

– Am să ţi-o spun pe şleau, scîrbosule, strigă Edda. Mi-a făcut un copil şi nu vrea să-mi plătească. Dar am să-l dau în judecată. Am să fac un scandal de o să mă pomeniţi. Am să-l împiedic...

Bob o întrerupse.

– Luaţi-o de-aici. Duceţi-o jos în holul hotelului.

Apoi porni în spatele grupului de bărbaţi care mai mult o purtau decît o însoţeau pe fata ce se zbătea.

În faţa uşii hotelului, se opriră. Bob ieşi, luă un megafon şi, încetul cu încetul, strigătele amuţiră şi se făcu linişte. Bob ridică mîna în semn că vrea să vorbească:

– Oameni buni, rosti el, fiţi înţelegători. Darius trebuie să se antreneze. Vrem doar să cîştigăm jocul pentru voi. El se gîndeşte la fiecare dintre voi. Veniţi azi după-amiază pe stadion. Se va bucura din tot sufletul. Şi acum faceţi loc. Aici e o femeie, a încercat să-l împiedice pe Darius să se antreneze. A intrat pînă în camera lui. A trebuit s-o scoatem cu forţa. Faceţi loc, ca să poată pleca!

Oamenii se dădură puţin în lături. Paznicii o îmbrînciră pe Edda pe drumul care i se deschisese. Cîteva clipe, fata rămase parcă izolată în mijlocul mulţimii, apoi spaţiul se închise brusc şi nu se mai auziră decît strigătele de furie oarbă ale fanilor.

Bob stătea în spatele portalului şi privea afară prin geamul albăstrui. Tumultul din spatele acestuia îi amintea desfăşurarea unui film.

Hartigan, juristul, i se alătură. Pe chipul lui se citea o uşoară îngrijorare.

– Şi ce-o să fie dacă e ceva adevărat din povestea ei? Cum poţi fi sigur că a minţit?

Bob zîmbi. Ochii lui mai urmăreau încă scena de pe stradă.

– În definitiv, ţie pot să-ţi spun adevărul, murmură el. Ai auzit vreodată ca un robot să ajungă tată?

[Originally published in „*Einsteins Erben*”, Insel 1972. În româneşte povestirea a fost publicată în „Almanah Anticipaţia 1985“ editat de «Revista „Ştiinţă şi Tehnică“», 1984]